

Sygn. akt IV U 1520/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 09 lipca 2020 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **J. R.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 06.11.2018 r., znak: (...)

o przywrócenie prawa do renty

oddala odwołanie

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1520/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 06.11.2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy J. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 23.10.2018 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca J. R. nie zgodził się z rozstrzygnięciem organu rentowego, zarzucając, że decyzja oparta jest na błędnych orzeczeniach lekarza orzecznika ZUS z 05.10.2018 r. i komisji lekarskiej ZUS z 23.10.2018 r., w których błędnie stwierdzono, że nie jest niezdolny do pracy, podczas gdy stan jego zdrowia kwalifikuje go do uznania, iż jest niezdolny do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe, odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy wraz z odsetkami ustawowymi.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca J. R., urodzony (...), z zawodu technik hodowca, asystent osoby niepełnosprawnej, pracował jako stażysta w zakładzie rolnym, instruktor służb społecznych w szpitalu dla nerwowo i psychicznie chorych, salowy, był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 18.03.2003 r. do 30.09.2018 r.

05.09.2018 r. wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 05.10.2018 r. stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem, sprawa wnioskodawcy została przekazana komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 23.10.2018 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Powyższe skutkowało wydaniem przez Zakład zaskarżonej decyzji.

Okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego.

U wnioskodawcy rozpoznano:

- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego z wielopoziomą dyskopatią;
- przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego;
- stan po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu (2002);
- zaburzenia afektywne dwubiegunowe – obecnie w okresie remisji;
- niezborność mieszaną obojga oczu;
- starczowzroczność.

Dowód: - opinia biegłej sądowej lekarza neurologa, k. 17-17v sąd.;

- opinia biegłych sądowych psychologa i lekarza psychiatry,

k. 35-40 akt sąd.;

- opinia biegłego sądowego lekarza okulisty, k. 48 akt sąd.

Wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami.

Orzeczenia lekarzy orzeczników ZUS, stanowiące podstawę zaskarżonej decyzji, są zasadne.

Dowód: - opinia biegłej sądowej lekarza neurologa, k. 17-17v sąd.;

- opinia biegłych sądowych psychologa i lekarza psychiatry,

k. 35-40 akt sąd.;

- opinia biegłego sądowego lekarza okulisty, k. 48 akt sąd.

W badaniu neurologicznym stwierdza się obustronnie zaznaczone objawy rozciągowe, brak odruchów kolanowych obustronnie i brak odruchu skokowego prawego, bez niedowładów, siła mięśniowa kończyn górnych i dolnych jest dobra. W badaniu TK kręgosłupa lędźwiowego opisano liczne zmiany zwyrodnieniowe. Jednak stan funkcjonalny wnioskodawcy jest dobry, nie ma podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy. W razie zaostrzenia dolegliwości wnioskodawca może korzystać ze zwolnień lekarskich.

Dowód: opinia biegłej sądowej lekarza neurologa, k. 17-17v sąd.

U wnioskodawcy nie stwierdza się upośledzenia umysłowego. Nie stwierdza się objawów depresyjnych, manii ani hipomanii. Wnioskodawca czynny zawodowo, od kilku lat przyjmuje te same leki, w takich samych dawkach, nie korzysta ze zwolnień lekarskich. W stosunku do badania lekarskiego wykonanego przez lekarza konsultanta ZUS – psychiatrę – z 16.09.2015 r. nastąpiła poprawa stanu psychicznego, obecnie w remisji. W okresach nasilenia objawów chorobowych wnioskodawca może korzystać ze zwolnień lekarskich.

Dowód: opinia biegłych sądowych psychologa i lekarza psychiatry,

k. 35-40 akt sąd.

Wnioskodawca urodził się z wadą pod postacią niezborności mieszanej obojga oczu, przez ten czas stan narządu wzroku nie uległ pogorszeniu. Schorzenie ma charakter stały i nie powinno ulec pogorszeniu.

Dowód: opinia biegłego sądowego lekarza okulisty, k. 48 akt sąd.

Sąd rozważył, co następuje.

Odwołanie okazało się niezasadne.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Według art. 59 ust. 1 ustawy, osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ustawy).

W myśl natomiast art. 107, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Jedyną okolicznością, z powodu której pozwany organ rentowy odmówił wnioskodawcy dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy była okoliczność, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Dla rozstrzygnięcia sporu konieczne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych specjalistów. Ustalenie, czy wnioskodawca jest w dalszym ciągu (po 30.09.2018 r.) osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy – a jeśli tak, to do kiedy – wymagało bowiem wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c.

Przy czym sąd podziela aktualne i wielokrotnie wyrażane w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące. Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (tak np.: wyrok SA w Lublinie z 23.05.2019 r., sygn. akt III AUa 88/2018).

Kierując się powyższymi kryteriami oceny, sąd oparł się na przeprowadzonych w sprawie dowodach z opinii biegłych sądowych neurologa, psychologa, psychiatry i okulisty.

Biegła neurolog wzięła pod uwagę objawy rozciągowe, brak odruchów kolanowych, skokowego prawego, niedowładów, dobrą siłę mięśniową kończyn, i uznała stan funkcjonalny za dobry. Nie stwierdziła podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy. W razie zaostrzenia dolegliwości wystarczy korzystanie ze zwolnień lekarskich.

Biegłe psycholog i psychiatra nie stwierdziły upośledzenia umysłowego, objawów depresyjnych, manii ani hipomanii. Zauważyły poprawę stanu psychicznego w stosunku do badania wykonanego przez lekarza konsultanta ZUS – psychiatrę – z 16.09.2015 r. W okresach nasilenia objawów chorobowych wnioskodawca również może korzystać ze zwolnień lekarskich.

Biegły okulista stwierdził, że niezborność mieszana obojga oczu, z którą urodził się (i pracował) wnioskodawca, nie uległa pogorszeniu i nie powinna ulec pogorszeniu w przyszłości.

Sąd podzielił wnioski wypływające z powyższych ustaleń biegłych sądowych w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Opinie są spójne i logiczne, wyczerpująco wyjaśniają stan zdrowia odwołującego się, formułując konkretne i jednoznaczne wnioski. Biegli wykorzystali wiedzę specjalistyczną do przeprowadzenia wywiadu, badań i analizy dokumentacji medycznej, a wyniki tych czynności przedstawili w opiniach, które okazały się pełnowartościowym materiałem dowodowym w sprawie.

Odwołujący się nie zajął stanowiska w sprawie, nie odniósł się do opinii i nie skorzystał z możliwości wypowiedzenia się na rozprawie pomimo wezwań (k. 21, 24, 42, 52, 55-56v akt sąd.). Zastrzeżeń do opinii nie wniósł również pozwany organ rentowy.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.